

Тѣ ту се приближаваха едно къмъ друго и отъ високо надничаха въ пропастьта, въ която ревеше горската рѣчица, ту се отдѣляха и образуваха полегати и изрѣзани склонове, обраснали съ красиви клончести дървета . . Ей тамъ, прѣдъ насъ, се синѣе грандиозна скала. Простряла се на широко отъ западъ къмъ юго-истокъ, тя като че ли иска да прѣгради пътя на спускающитѣ се къмъ нея бърда. Понататѣкъ още по грамадна отдѣлна скала, като часовой, стои безмълвна и навжсена, издигната по високо надъ всичкитѣ други.

Стръменъ, тѣсенъ и каменистъ е пътя по Балкана, слѣдователно, мѣчно се върви по него, а особено съ пълно въоръжение, но опълченцитѣ уморяване не чувствуваха. Тѣ черпяха физическа и нравствена сила въ надеждата, че тамъ долу въ Хаинъ-Кьой ще се срѣщнатъ съ врага, и за туй бѣха бодри, весели и засмѣни, като окржаващата ги природа.

— Запѣлъ бихъ за „Стратилъ войвода“ се обаждаше единъ опълченецъ, но запрѣтено.

— И за това ще имъ отмѣстимъ, забѣлѣзваше другъ.

— По добръ да си пазимъ гласа за „ура“, се обаждаше трети и, слѣдъ това, пакъ все сѣщитѣ разсѣждения, каквито вчера, каквито всѣки день отъ прѣминуването Дунава:

— Кждѣ сѣ Турцитѣ, защо бѣгатъ, защо . . . Ще ги стигнемъ ли и пр.

— Нѣма съмнѣние, че ще ги стигнемъ, се обаждаше единъ но, право си казвамъ, мене ми омръзна да вървимъ толкова врѣме, безъ да видимъ Турчинъ. Струва ми се, че нѣма да доживѣя до желанната срѣща.

— Азъ нѣма да умрѣ, догдѣто не нанижа на куршума нѣколко червени зелки, се обади втори.

— Не, не на куршума, а на щика, извика распалено единъ младъ 17—18 год. опълченецъ, когото офицеритѣ наричаха „мальчикъ“.

— Море, ке го стигнемъ, се распалваше още повече едно македонче. Азъ со зжбе ке го кжсамъ проклѣтио Турчинъ. Ке го питамъ, какъ е бѣсилъ Бугари?! . . .